

DESZKASZÁLKÁK

A Miskolc-Tetemvári Református Egyházközség
gyülekezeti lapja - 2018. december

Cikkeket, beszámolókat a deszkaszalkak@gmail.com címre várunk
www.deszkatemplom.tirek.hu tel.: 46/506-613

Lelkészi hivatal: 3525 Miskolc, Palóczy u. 21.
hivatali idő: hétfő, péntek 9-12 óra, kedd 14-17óra, csütörtök 15-18 óra

Úton Jézushoz

Mit vársz karácsony ünnepétől? Milyen vágyak vannak a szívedben? - Ezekre a kérdésekre kerestünk választ az adventi időszak kezdetén óvodánkban. Szülők és gyerekek egyaránt őszintén elmondták kívánságaikat. Elhangzottak aranyos gyermeki, valamint letisztult, életpasztalatból fakadó válaszok is. Mert az advent legtöbbünk számára a várakozás légkörében telik, a karácsonytól pedig a boldog beteljesülést reméljük. Várjuk azt, ami most nincs meg az életünkben, vagy több kellene belőle; reméljük, hogy az ünnep idején rendeződik, megpihen és feltöltődik nyugtalan életünk. Megváltozik az, amin mi a legnagyobb erőfeszítéseinkkel sem tudunk segíteni. Hasonló belső feszültség készítette egykor az embereket is arra, hogy elinduljanak és kapaszkodót keressenek az Úr küldötténél, aki a pusztában tartózkodott. Keresztelő Jánost hozzánk hasonló nyugtalan, kereső, vágyakat és terheket egyaránt hordozó emberek hallgatták, remélve, hogy megmutatja nekik a helyes irányt. Nagyon beszédes, hogy a segítségért ki kellett menniük a pusztába. Oda, ahol semmi nem vonja el a figyelmüket, ahol távol kerülnek emberi kapaszkodóktól, ahol elemi erőnek vannak kiszolgáltatva, vadállatok támadásától tarthatnak. Itt hangzik fel a vigasztaló üzenet: meglátja minden halandó az Isten szabadítását (Lk 3,6). A mi életünkben is vannak olyan szaka-

szok, mikor pusztában érezzük magunkat. Amikor szembesülünk törekenységünkkel, kiszolgáltatottságunkkal. Vannak időszakok, amikor küzdeni kell a megmaradásért, a mindennapi létfenntartás pedig rengeteg erőt emészt fel. Látnunk kell: Isten nem sanyargatni akar minket, amikor pusztákon vezet keresztül. Ez a hozzá vezető út kezdte. Sokszor ugyanis ide kell eljutnunk, hogy keressük az Úrral való szoros, tartalmas kapcsolatot. Mert a pusztában van igazán átütő, megszólító ereje Isten vigasztaló üzenetének. Itt tudjuk a megpróbáltatások között is hálásan megélni, hogy nem vagyunk egyedül. Teremtő Istenünk nem hagy minket magunkra, a nehéz időben a szabadulás útját is elkészíti számunkra.

Erre mutatott rá János az öt felkereső embereknek. Ez volt küldetése lényege: kiáltó hangként tudtára adni a pusztában Istent kereső embereknek, hogy az Úr szabadítása eljött. Nem kell tovább várniuk. Olyan közel van, hogy most már csak (be)fogadniuk kell Őt. Készüljenek hát a hozzá méltó fogadtatásra! Lássák be, hogy eddigi hűtlenségük, engedetlenségük vagy éppen Isten iránti közömbösségük juttatta őket lelki pusztaságba. Takarítsák le a lényük belsejébe vezető utat, változtassanak eddigi hozzáállásukon.

Megkérdezik a Keresztelő Jánost felkereső emberek: mit tegyenek, hogy a kétségtelenül rájuk váró büntetéstől megmeneküljenek? Min kell változtat-

niuk minél hamarabb? – János elmondja mindenkinek, hogy mit kell elhagyni az életükből, mi az a bűn, gonosz szokás, világiasság, irgalmatlanság, ami a leginkább elszakítja őket Istentől. Aztán megkereszteli őket. Ez a jele és pecsétje annak, hogy komolyan gondolják a változást. Megértették Keresztelő János életén és szavain keresztül, hogy elvesszettek. Ha most kellene elmenniük e világból, semmi reménységük nem lenne a kegyelemre.

Nagyszerű az elhatározás. Mi is megteesszük a magunkéit időről-időre, és ez így van jól. Nem sokára újév jön, amikor az egy főre jutó elhatározások száma kiugróan magas. – Vajon mi milyen fogadalmakat fogunk tenni? Biztosan kezd ez is lassan formálódni bennünk.

Annak idején azoknak az embereknek Keresztelő János megmondta, miben változzanak. Talán jó lenne, ha nekünk is megmondaná valaki. Nos, megmondja: maga az Úr. Minden vasárnap halljuk igéjét, mely sok mindenben meg is ítél bennünket. Tudjuk, min kell változtatni, ha igazán figyelünk rá.

Azonban Keresztelő János nem csak ennyit mondott. Arról is beszélt, hogy ő csak vízzel keresztel, de aki utána jön, az majd Szentlélekkel és tőzzel (vagy a Szentlélek tüzevel) keresztel. Azaz azt

mondja János, hogy ő valóban csak útkészítő. Jézus Krisztussal kell találkozni, Őt kell a szívükbe fogadniuk. A víz csak kívülről érintette ezeket az embereket, de a Szentlélek a szívüket, lényük legmélyét hatja át és változtatja meg: azt a részt, ahonnan kiindulnak a gondolatok, indulatok, motivációk.

Nagyon szeretnénk igazi ünnepet, igazi karácsonyt mindnyájan. Ehhez Jézus Krisztussal kell találkozni! Annyi minden van a Szentírásban, ami mind megerősíti a karácsonyi evangélium igazságát, valóságát, erejét: a fiatal pár, akiknek nincs hely a fogadóban és istállóba kell menniük, a pásztorok, az angyalkórus, a napkeleti bölcsek stb. De sokak csak idáig jutnak el: a kellemes, szívet melengető érzésig. Ne akadjunk meg mi is ezen a ponton! Ők csak útkészítők. A szívünk felé készítik az utat. Amikor

„A PUSZTÁBAN VAN IGAZÁN ÁTÜTŐ, MEGSZÓLÍTÓ EREJE ISTEN VIGASZTALÓ ÜZENETÉNEK. ITT TUDJUK A MEGPRÓBÁLTATÁSOK KÖZÖTT IS HÁLÁSAN MEGÉLNI, HOGY NEM VAGYUNK EGYEDÜL. TEREMTŐ ISTENÜNK NEM HAGY MINKET MAGUNKRA, A NEHÉZ IDŐBEN A SZABADULÁS ÚTJÁT IS ELKÉSZÍTI SZÁMUNKRA.”

megérint a karácsonyi történet hangulata, szeretete, békessége, gondold majd át: látom Krisztust is? Ugye, milyen szomorú lenne, ha a pásztorok csak az istálló bejáratáig mentek volna és gratulálnak Józsefnek? – De ők nem így tettek. Azt mondták, menjünk el egészen Betlehemig. Nemcsak elindultak, hanem célba is akartak érni: a megígért Megváltóval akartak találkozni.

Ha találkozol Jézus Krisztussal, az

egész életed megváltozik. Az a Kisedd a jászolban Krisztus, akinek Keresztelő János lett később az útkészítője. Nagyon örülünk, ha eljutsz közénk istentiszteletre, ha jól érzed magad! Nagyon örülünk minden alkalommal, mikor látunk. De kérünk, hogy karácsonykor ne csak a szép gyermeki szolgálatokat, csodás, megható énekeket lásd, ne csak gyermekkorod karácsonyaira emlékezz, hanem mindezekon keresztül juss el

Krisztusig, Megváltódig. Ő a megoldás gondjaidra, bánatodra, kétségeidre, örömtelenségedre és Ő teszi teljessé életedet.

Így kívánunk áldott, békés, meghitt karácsonyi ünneplést, imádkozva a Krisztussal való találkozásért.

*Almásiné Tar Gabriella
lelkipásztor*

GYÜLEKEZETÜNK VETEMÉNYESKERTJE

Memoár a Jókai-iskola életéről

Van úgy, hogy az ember hálával telt szívvel ül le 21. századi „írógépe” elé. A honlapunk beszámolóit, a fényképezőgép felvételeit nézegetve úgy érzem, hogy az elmúlt hónapokra jó visszatekinteni, jó felidézni pillanatokat, amelyek értékesek, érdekesek. És persze azt is tudjuk, ha vigyázunk ezekre a pillanatokra, értéküknél fogva megismétlésre méltónak tekintjük őket, ha kincseit átmentjük elkövetkezendő hétköznapjainkba, úgy azok a bizonyos emlékképek egész évben bearanyozhatják dolgos mindennapjainkat.

Nos, hála Istennek a 2018/2019-es tanév első szakasza bővelkedett efféle fénylő „kincsekben”, eseményekben, így van mire és van kikkel visszaemlékezni...

Ezúttal az események sorából szemezgetve memoárunk emlékképeinek felidezésére invitálom a gyülekezet tagjait...

A vidám évnyitó ünnepséget követően szinte észrevétlenül búcsúzott szeptem-

ber hava. Október 6-án méltóképp emlékeztünk az aradi vértanúkra, nemzeti múltunk mártírjaira. Egy héttel később csendesnap keretében ünnepeltük az 501 évvel ezelőtt indult „lelki ébredést, a nagy hitjavítást”. Az ünnepi alkalom a Deszkatemplomban tartott istentisztelettel vette kezdetét. Ezt követően az alsósok a Máon Református Szeretethotthon lakóinak előadását kísérelték figyelemmel, majd kézműves foglalkozáson vehettek részt. Ezalatt a felsősök Nt. Mátyás Sándor nyékládházi református lelkipásztor gondolatait hallgathatták meg „Kapcsolataink Jézus közelében” (család, barátok, párkapcsolat) címmel. Csendesnapunkat Kronauer-Vida Anikó operaénekes előadása, valamint egy finn evangélikus kórus Istent dicsőítő énekei tették még emlékezetesebbé.

Október végéhez közeledve színvonalas ünnepi műsor keretében elevenedtek meg 1956 eseményei. A várva várt őszi szünet valamennyiünk számára testi és lelki feltöltődést hozott.

November elején ünnepélyes keretek

között tettek elsőseink fogadalmát. Pár nappal később a színes program-kavalkádót kínáló egészségnapon vehettek részt tanulóink. A kreatív szervezésnek köszönhetően láthattak oktatófilmet, mentős és légi mentős bemutatót. A kézműves foglalkozásokon, sorversenyeken bizonyíthatták ügyességüket, rátermettségüket. A nap csúcspontja egyértelműen az aerobikozás, a kutyás foglalkozás, a terítőverseny és gyümölcssaláta-készítés volt. A program-sorozatból a szülők sem maradtak ki! Az iskola kijelölt termeiben egészségügyi szűréseken vehettek részt. A hagyományokhoz híven november negyedik csütörtökén hálaadásnap alkalmat szerveztek angoltanáraink. Az esemény ezúttal is meghitt és hangulatos légkörben zajlott a szülők és gyermekek nagy meglepedésére. Az elmúlt időszak sikerességét jelzik versenyeredményeink is! A honlapunkon feltüntetett beszámolólok városi, megyei és országos megmérettetésekén elért eredményeinkről is tanúskodnak... Bízunk benne, hogy a jó Isten segítségével a jövőben hasonló sikerekről adhatunk hírt. És végül!?

Mivel is zárhatnám memoárom „élményláncát”?

Talán azzal, hogy...

Van úgy, hogy az ember hálás szívvel áll fel 21. századi „írógépe” mellől. Hálás a jó Istennek minden jóért, amit a Jókaisok közösségében, a Jókaisokkal, gyülekezetünk tagjaival megélhett... Istentől áldott, szép karácsonyt mindannyiunknak!

A Jókaisok közösségének nevében:

*Szendrei Csilla
magyartanár*

Jókais éveim

Óvodásként izgatottan vártam, hogy elkezdődjön az iskola, hiszen a „játékos” éveket valami új váltotta fel.

Az alsó tagozatos éveim alatt, a tanító nénik segítségével megtanultam írni, számolni, majd verset mondani és az angol nyelv alapjait is elsajátítottam.

Ötödik osztálytól több új tanárnőt és tanárt kaptam, akik a megszerzett alapismeretekre építve bővítették tudásomat. Hatodik osztály végén itt a Deszka-

egészségnap a Jókaisban

templomban confirmáltam.

A hetedik évfolyamot, osztály összevonással kezdtem, így Erika néni helyett Ricsi bácsi lett az osztályfőnök, aki nagyon sokat tett az osztályért és értem is. Az eddig eltelt iskolás éveimet az én Mennyei Atyámnak köszönöm, aki megadta, hogy ezek a tanító nénik, tanárnők és tanárok tanítottak engem szívvel- lélekkel.

*Sass Ágota Gabriella
8.a osztály*

Kapcsolataink Krisztus közelében őszi csendesnap a Jókai Iskolában

Hagyományainkhoz hűen idén is megtartottuk őszi csendesnapunkat a Jókai-ban. Az idei programunk illeszkedett a korábban megkezdett sorozatba, amely egy-egy csendesnap témáját a reformáció öt pontjának valamelyikében határozza meg. Mivel az 5 Sola közül már a Sola Scriptura (Egyedül/kizárólag a Szentírás) megadta egyik őszi csendesnapunk alapgondolatát, idén a Reformáció második pontja, a Solus

Christus (Egyedül/kizárólag Krisztus) köré rendeztük ennek a kiemelt alkalomnak a programjait. Ez a gondolatkör illeszkedett az éves Igei tematikához is, amelynek a címe: Hogyan ismerhetem meg jobban Jézust?

Az őszi csendesnap Igei mottója a Mt 17,8 volt: *„Mikor pedig szemeiket fölemelték, senkit sem láttak, hanem csak Jézust egyedül.”*

Reggel a Deszkatemplomban istentisztelettel kezdtük a csendesnapunkat, ahol az Igét vetített-képes előadással Kiss Gyula iskolalelkész hirdette, valamint Orosz-Tokár Edina tanárnő kíséretével orgonán és szintetizátoron is megszólaltak az Úr Jézust dicsőítő énekek. A gyermekek tanúsága szerint elrepült az egy óra, hiszen a diavetítések és az énekek, az Igei üzenet felváltva követték egymást, így a hallgatóság figyelmét jól lekötötte az alkalom. Az istentisztelet fő üzenete a Jézusra fókuszáló élet volt.

Az istentisztelet után átvonultunk az iskolába, ahol a tízórait követően alsó és felső tagozat egy-egy előadást hallgathatott meg, különböző helyszíneken. Az alsósok a Máon Református Szeretethotthon lakóinak előadását tekinthették

Jókais csendesnap

meg, majd az osztályaikban a Nagybányai-Kiss Ágnes tanárnő által előkészített kézműves foglalkozáson vehettek részt. A felsősök ezalatt Nt. Mátyás Sándor nyékládházi református lelkipásztor előadását hallgathatták meg „Kapcsolataink Jézus közelében” (család, barátok, párkapcsolat) címmel. Az előadás végén, a diákok által feltett komoly, életfontosságú kérdések alapján pedig az erősödött meg bennünk, hogy nagyon figyeltek az üzenetre, és kifejezetten érdekli őket a keresztyén hit megélése a hétköznapiakban.

11:00-kor az alsó és felső tagozat újra összegyűlt az aulában, ahol közös dicsőítéssel zártuk a csendesnapot. Ennek az alkalomnak a fényét emelte Kronauer-Vida Anikó operaénekes előadása, valamint annak a finn evangélikus kórusnak az Istent dicsőítő énekei, amelynek érdekében, és megajándékozására az elmúlt hetekben készültünk. A gyermekek ezen a koncerten is nagyon jól érezték magukat, lelkileg feltöltődve mehettek haza a testi táplálék, az ebéd magukhoz vétele után.

Hálás a szívünk az Úr Jézusnak, hogy megáldotta a csendesnapunkat, és a visszajelzések alapján közelebb kerülhettünk Hozzá. Megélhettük a Solus Christus (Egyedül Krisztus), a Jézusra fókuszáló élet örömeit és áldásait, hiszen ahogy az előadónk is mondta, már lelkileg előkészített talajba hullott az Ige-mag!

*Kiss Gyula
iskolalelkész*

„Hogy zengjen néked és el ne hallgasson felőled a dicséret: Uram, én Istenem, örökké dicsőítlek téged.”

(Zsolt 30,13)

A szeptemberi évkezdés mindjárt nagy feladattal indult óvodánkban: a mi nagy-csoportosainkra esett a választás, hogy szolgáljanak az első Jókais istentiszteleten. Kicsit meg is lepődtünk, hiszen a miénk az utolsó szokott lenni, de gyorsan hozzáláttunk a feladathoz. Óvodalelkészünk, Almásiné Tar Gabriella verseket és énekeket keresett, aztán ezeket megtanítottuk a gyerekeknek. Minden szabad, vagy holt időben szavaltunk, énekeltünk. Amikor Rita néni szedte a levest a tányérba, vagy ha a mosdóban vártunk egymásra, mindig énekeltünk, verseltünk.

Gabi néni a Magvető történetét szeretne volna bemutatni, ehhez bábokat készített. Hittan foglalkozás keretében megismertette a gyermekekkel a történetet, hogy értsék is, amit csinálnak. Ez a csoport nagyon szeret és tud is énekelni, szeret szerepelni. Ezért nem esett nehezükre a mindennapi próba, szeretettel, szívesen készültek az alkalomra. Tetszett az ovisoknak, hogy mi fogunk éneket tanítani a gyülekezetnek. Örültünk annak a változtatásnak, hogy csak egy istentisztelet van azon a vasárnapon, amikor gyermekek szolgálnak. Így most a szülők beültek és nem kint várakoztak, a gyerekek hozzájuk ültek le a szereplés után. Az istentisztelet, a visszajelzések alapján is, családias volt, a gyermekek számára is érthető, Gabi

néni őket is bevonta egy-egy kérdéssel. Kedves gesztus a gyülekezet részéről a szeretetvendégség.

Jó reménységgel vagyunk afelől, hogy ezek az elhintett magocskák jól meggyökereznek a szívekben, és sokszoros termést hoznak majd. („*A reménység pedig nem szégyenít meg*” Róm 5,5a) Nem telt el sok idő, megint szolgálatra készül a nagycsoport, az iskolai karácsonyi ünnepségen fogunk szerepelni. Nálunk már most a karácsonyi énekektől és versektől hangos az óvoda, a gyerekek maguktól is rákezdnek egy-egy énekre. Örülnek a szerepeknek, mosolygósan, ügyesen készülnek.

November 22-én volt az első Sulikóstoló a Jókai Iskolában, ahol mindnyájan nagyon jól érezték magukat. Másnap az élményektől volt hangos a nagycsoport. A kisebbeknek telnek a hétköznapi foglalkozások és különfoglalkozások, a logopédia és fejlesztés, és a legújabb szolgáltatásunk, a tehetőség gondozás a Református Értéktermő Program keretében. A legkisebbek is beszoknak lassan, már csak ritkán hallani sírást a kiscsoportjaink háza tájáról. Egy pár kedves gyerekcsajjal szeretnénk

megörvendeztetni a kedves olvasókat: Egyszer az óvó nénik beszélgettek ebéd közben, kinek van jó étvágya. A szintén kicsi K.D. meghallotta, és azt mondta: „*Nekem jó huzatom van!*”

Óvó nénink kislánya, aki szintén kiscsoportos, egy óra intenzív otthoni beszélgetés után azt mondta az apukájának: „*Apa! Most már elfáradtam a dumában.*” A nagy-középsős B.K.-nak egy este kiesett a foga. Reggel rögtön elújságotta az oviban. Óvó nénije megkérdezte tőle, hogy mit hozott a Fogtündér, azt felelte, hogy pénzt és egy kis ajándékot. B.B., akinek még nem mozog egy foga sem, erre így szólt: „*Akkor, akinek nem mozog semmije, annak marad a Mikulás meg a Jézuska.*”

Egyik nap az udvaron észrevettem, hogy Cs.D. rágózik. Ezt az oviban tilos, ezért rögtön rászóltam, hogy köpje ki. Feltűnően lassan araszolt a szemetes felé, mondtam neki, hogy figyellek ám, hogy kiköpöd-e. Erre ő: „*Jó csak még kirágom az ízét.*”

Mészárosné Tóth Zsuzsanna
óvodapedagógus

közösségi nap: udvar takarítás az óvodában

PRÓZÁK, VERSEK, IMÁK**Karácsony éjjelén**

Karácsony éjjelén a gyerekek örvend-
nek,
Várják, hogy az ajándékok megjöjje-
nek.
Várnak, várnak, de mit is igazából?
Hogy a kisedd itt legyen karácsony
éjszakától.
Megszálljon nálunk kis szívünkbe',
S ott legyen vélünk mindörökre.
Senki se sejtí, hogy itt volt eddig is
nálunk,
Csak nem vettük észre, hogy van kit
várunk.
Szívünk ajtaján eddig is zörgetett,
De nem vettük észre az isteni kiseddet.

Imádság

Köszönöm, hogy meghaltál, majd
feltámadtál értem, hogy vigyázol rám!
Köszönöm, hogy megteremtetted ezt a
világot és megtartod ezt a világot.
Tudom, hogy Te vigyázol miránk.
Kérlek, áldd meg mindenki életét, meg
azokét is akikkel rosszban vagyok!
Vigyázz a szegényekre és a gazdagokra
egyaránt!

Ámen

*Riedlinger Kira
volt Jókais diák*

A dinók földjén...

Nagy pelyhekben hullott a hó. A faágak
reszketve dideregtek a farkasordító hi-
degben. Benn, a meleg szobában álmo-
san indult a reggel. Peti harmadszorra
hallotta édesanyját:

- Kisfiam, már századszorra mondom,
kelj ki az ágyból; elkésünk!

De Peti nem kélt. Fáradtan nyújtózko-
dott traktoros paplanja alatt. Szorosan
zárta, szorította szeméit, mintha gör-
csösen tartana valamit. Valamit, amitől
azon a reggelen képtelen volt elszakad-
ni.

- Peti, kisfiam, mi van veled! Tudom,
hogy kis lusti – busti nebuló vagy így
reggel, de mára már ez sok! Elkésel az
oviból, én pedig a dolgozóból.

- Anya-Mama csak egy kis perc! -
mondta Peti! Tudod, ma éjszaka megint
csodás helyen jártam. Száz meg száz
csodás... - Petikém, siessünk!- szakítot-
ta félbe a kisfiú mondandóját Anya. 10
perc múlva indulnunk kell, s tudod nem
szaladhatunk, mert megint megfázik a
torkocskád! Gyógyszerre pedig ebben a
hónapban már nincs pénzünk.

- Tudom, bólogatott okos fejével Peti, a
nagy csoportos óvodás, s meglepő gyor-
sasággal kapkodta magára a kikészített
ruhát. - Indulhatunk?!- simogatta meg a
kócos buksit Anya.

- Tudod Anya-Mama, ma éjszaka már
megint a dinók földjén jártam...

- Köszönj szépen a szomszéd néninek!-
figyelmeztette Anya Petit.

- Csókolom, Kati néni! Elkísérsz Te is az óvodába? Tudod, akkor elmesélném neked az álmomat!

- Hát persze, hogy elkísérlek Peti!

Peti már két kezét szorított...

S a hó közben csak hullott, hullott, mint Petiből a szó. A dinók földjéről mesélt, ahol annyi meg annyi kalandban volt része, s annyi meg annyi dinóval találkozott.

- Tudod, Kati néni a dinók földje nagyon izgalmas hely. És azt is tudod, hogy a Petrának az anyukája már meg is vette az oviban azt a könyvet, ami a dinókról szól. Az én Anya-Mamám is megveszi majd, csak tudod meg kell várnunk, míg leárazzák, mert most még nagyon drága, s Anya-Mama nem tudná kifizetni.

- Megérkeztünk!- szölt Anya!

- Bejössz velem te is Kati néni?- állt kíváncsi tekintettel Peti, a Misi Mókus csoportos az óvoda kapuja előtt.

- Most sietnem kell Peti a gyógyszertárba! Tudod, tegnap nem kaptam meg azt a gyógyszert, amitől nem fáj a lábam. Azt mondta a gyógyszerész néni, hogy mára megérkezik.

- Akkor siess Kati néni!- simogatta meg a szomszéd néni térdét Peti! Majd integetek és pusztit is küldök, hogy ne fájjon annyira a lábad.

És Kati néni csak ment, bicegett, nagyot nyelt, majd visszafordult, integetett... és megint ment, majd integetett és pusztit dobott, majd, amikor már nem látta Petit, megnézte vékonyka pénztárcáját... megfordult és hazabicegett.

Hangulatosan telt az a bizonyos nap az óvodában. Mint minden nap ka-

rácsonyig. Szaloncukor, fadíszítés, kézműveskedés, ünnepi szerepjátékok hozták még közelebb karácsonyt a pici szívekhez.

Csak az a bizonyos válasz keserítette el Peti minden délutánját:

- Ugye Petikém megérted... most Anya nem tudja neked megvenni! Majd, ha leárazzák!

És Peti várt, várt. Próbált mindig jó fiú lenni. A Jézuskához még levelet is írt, melyben A dinók földjén című könyvet kérte ajándékul. S megfogadta, hogy nem verekszik, Anya- Mamának sokat segít és minden reggel szót fogad és megpróbál a világ legjobb kisfiúja lenni. Aztán eljött a várva várt szenteste. Peti izgatottan állt a fa előtt. Épp a Mennyből az angyal hangzott a tévéből, amikor...

- Anya-Mama csengettek!- szaladt az ajtóhoz Peti!

- Kati néni, hát te vagy!

- Peti! ... Szerintem ez a Jézuska összekeverhette az ajándékainkat!- nyújtotta át Kati néni a csomagot Petinek! Nézd csak, átlátszik a csomagolás!

- A DINÓK FÖLDJÉN! –ordított fel Peti, s szemébe könnyek gyűltek.

- Jó, jó... Peti örülök, hogy boldog vagy, de hol van az én ajándékom? Még nem cseréltünk!!!

- Hú, tényleg!- szaladt Peti a karácsonyfájukhoz! Akkor biztos ez a te ajándékod!

Kati néni a könnyes szemű Anya-Mamára kacsintott, majd izgatottan bontotta ki a kis csomagot!

- Látod Peti, most már biztos vagyok benne, hogy Jézuska valóban összecse-

rélte az ajándékunkat, hisz ez a kedvenc kókuszos csokim.

A kisfiú csillogó szemmel szorította a könyvét.

– Tudod, Kati néni, én nagyon jó fiú voltam,... de ez a könyv nagyon drága lehetett a Jézuskának! A többi gyereknek vajon tudott ajándékot venni?

- Nézd csak Peti!- guggolt le már cseppet sem fájós lábával Kati néni a kisfiú

mellé. Látod ezeket a számokat? Hát, ebből látszik, hogy a könyvet leárazták! - Anya- Mama, hallod? Leárazták!!!! Én éreztem, hogy egyszer, hogy egyszer majd leárazzák!

*Szendrei Csilla
magyartanár*

HÁZUNK TÁJÁN

Bemutatkozik a Kálvin Szövetség Női Köre

A Miskolci Kálvin Szövetség 1925. február 15-én alakult meg, teljes értelemben altruista (önzetlen, áldozatkész, emberszerető, mások javára fáradozó) jelleggel.

Kálvin János Franciaországban, Noyon városában született 1509. július 10-én köztisztviselőként álló családban. 1564. május 27-én halt meg. Kálvin élete szüntelen küzdelem volt. „A reformáció nem hitújítás, hanem visszatérés a régi apostoli-bibliai hithez.” Tanítása a Biblia megértésének elmélyült és rendszeres összefoglalása.

„Istennek áldása nélkül sem magunknak, sem a mi javainknak jó dolga nem lehet.” (KJ „A keresztyén vallás alapvonalai” c. munkájából)

A Kálvin Szövetség Női Köre 2000. október 16-án a Tetemvári gyülekezetben alakult 15-23 fővel dr. Klementisz Éva vezetésével férfiak és nők részvételével, melynek tagjai Miskolc Felsővárosi és

Belvárosi egyházközségből is jöttek. Női körünk megalakulása óta 18 év telt el, több szeretett testvérünktől vetünk örök búcsút, de néhány új taggal is változtunk. A később már csak nőkből álló kör vezetését Soltész Kálmánné lelkes-özvegy vette át a 87. évében (2012. december 7-én) bekövetkezett haláláig. Ez idő alatt többször színesítettük Egyházközségünk szeretetvendégségeit műsorainkkal. Lelki gazdagságát, köztünk végzett munkáját példamutatónak tartjuk. A női kör a további vezetésre Szécsi Sándornét, a református vallásban és egyházi ének tanítására is képesítéssel rendelkező pedagógust kérte fel.

A mi hitünk az én hitem, az én hitem a mi hitünk. Lelki támogatás mindennapi életünkben a mi Urunk segítségével.

2013. április 14-én a 10 órás istentiszteleten bizonyosságot tettünk (12 fővel) addigi munkánkról.

Összejöveteleinket hetenként csütörtökön 9:30-tól 11 óráig tartjuk a Miskolc-Tetemvári Református Egyházközség gyülekezeti termében. Az első fél órá-

ban egyéni beszélgetés szokott lenni, 10 órakor közösen énekelünk és a megbeszéltek szerint a távollevőkkel együtt imádkozunk az Ige megértéséért és egymásért. Ezt a református Bibliolvasó Kalauz útmutatása alapján igeolvasás követi, majd beszélgetés a hallott igéről, a hozott egyházi irodalmak felhasználásával (versek, hitéleti kiadványok, Reformátusok Lapja, az Európa Rádió adása).

Elmondjuk, hogy milyen módon végeztük az elmúlt héten szeretetszolgálatunkat (beteg testvéreink felkeresése személyesen vagy telefonon, a Kismaház lakóinak segítése és az idősek otthonaiban tett látogatásaink).

Kapcsolatot tartunk a Tiszáninneni Református Egyházkerületi Nőszövetség miskolci csoportjával, a Lévay József Közművelődési Egyesülettel, a Keresztyén Értelmiségiek Szövetségével, a Hajdu-Bihar megyei Esztárban lévő re-

formátus gyülekezettel, a Bethánia Szövetséggel. Az általuk szervezett programokon részt veszünk, illetve tagjaik, segítők vagyunk.

2019. januártól nevünk Kálvin Női Kör lesz. Az előzőekben megadott időpontokra és helyre szeretettel hívjuk és várjuk kedves testvéreinket!

Összejöveleink a kisebb közösségekre jellemző lehetőségekkel, adottságokkal rendelkeznek, családias jellegűek.

Hálátelt szívvel imádkozva az 1500-as évek közepén Genfben dallamosított Református Énekeskönyv 105. zsoltárával

„Adjatok hálát az Istennek ...,

Beszéljétek a nép előtt

Nagy csodáit, melyeket tött”

Áldást, békességet kívánok, szeretettel:

*Szécsi Sándorné
pedagógus
a Női Kör vezetője*

a Kálvin Női Kör

Megújuló infrastruktúra

Amikor a márciusi lapszámba megírtam a gyülekezeti ház felújításáról szóló cikket, még nem sejtettem, milyen hosszúra nyúlik majd ez az elméletileg 1-2 hónap alatt elvégezhető munka. Július utolsó napjaiban kezdtük el a válaszfalak bontását azzal a reménységgel, hogy szeptember közepére elkészül a felújítás. Ember tervez... Az építkezés során aztán szinte semmi nem úgy alakult, ahogy elterveztük, először az épületről derült ki, hogy sokkal rosszabb állapotban van, mint vártuk: Terveink szerint csak elenyésző betonozás lett volna, azonban a meglévő mettlachi csak egy vékony habarcságyba volt fektetve, alatta beton helyett föld volt a földem tetején, így az egész felújítandó épületrészt újra kellett aljzatolni.

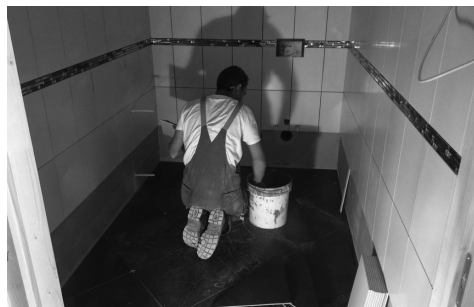
Aztán a falakról derült ki, hogy a vakolat nem sok cementet látott, vagy újra vakolunk mindent, vagy el kell gipszkartonozni. A válaszfalak kibontása után vált igazán láthatóvá a mennyezet egyenetlensége, hamar eldőlt, hogy ide is gipszkarton álmennyezet szükséges. Majd az is nyilvánvalóvá vált, hogy a

hosszú távú céljanak érdekében célszerű most áthelyezni a villanyórát a konyhából a külső falra.

Szintén a felújítás során derült ki, hogy a gyülekezeti terem elektromos hálózata az elbontott folyosótól volt megszerelve. Guba Tamás testvérünk ügyesen áthidalta ezt a problémát, azonban a hosszútávú terveinket szem előtt tartva elkezdtük a gyülekezeti terem álmennyezetének építését is, hogy az új elektromos hálózat itt is kiépülhessen.

Bár a felújítás nagyrészt elkészült, még több kisebb munka vár ránk: az ajtók pácolása, lakkozása, a babaszoba burkolása (mire az újság megjelenik, ez már elkészül).

A munkálatok kapcsán saját bőrünkön tapasztaltuk meg, mennyire szakember hiány van, a csúszás legfőbb oka, hogy várni kellett a mesterekre, hiszen mind túl vannak terhelve, például az aljzatbeton elkészítése előtt 2 hetet vártunk a gépész kollégára (3 céget is megkérdeztem, senki nem tudott hamarabb jönni). Most éppen az elektromos szolgáltatóra várunk az új villanyóra bekötése ügyében, a gázóra hála Istennek már üzemel, reményeink szerint mira ezt a cikket ol-

munkálatok a gyülekezeti házban

vassák, már ezen is túl leszünk. Végül, de nem utolsó sorban néhány szót ejtenék a jövőbeni terveinkről: A hosszú távú koncepciónk szerint a gyülekezeti házat igazi központtá szeretnénk fejleszteni: a két szintet egy lépcsőházzal kötnénk össze, a gondnoki lakás helyén a lelkészi hivatal kapna helyet, míg a temetőgondnokság helyére egy ifjúsági terem és egy kicsi raktár kerülne. Az udvart is rendezni szeretnénk, az itt található két avult melléképület bontásra kerül, így a felszabaduló helyen lehetne parkolni a szolgálattevőknek, illetve szeretnénk egy kerti kiültöt is kemencével. Jövőre mindenképp szeretnénk teljesen felújítani a gyülekezeti termet, itt komoly födémmegerősítésre lesz szükség. Szintén jövőre tervezzük az épület nyílászáróinak cseréjét.

Szeretném megköszönni a testvérek áldozatkész szeretetét, biztatását, anyagi áldozatvállalását! Köszönöm mindazok munkáját, akik eljöttek bepakolni, takarítani, akik segítettek az építőanyagok beszerzésében!

Külön köszönet illeti Guba Tamást, Pásztor Árpádot és id. Pásztor Árpádot, akik kétkezi munkájukkal is hozzájárul-

tak, hogy a felújítás ilyen szép legyen! Fontosnak tarom a gyülekezet elé tárni, hogy lelkipásztorunk megkeresésére nagyon készségesen reagált Kovácsné Budai Mária képviselő asszony és képviselői alapjából 400.000,- Ft-tal támogatta a felújítást, amihez Kiss János alpolgármester úr is önként csatlakozott 300.000,- Ft támogatással. Hálás szívvel köszönjük az ő segítségüket is!

*Jobbágy Tamás
presbiter*

Ifjúsági alkalmaink

Gyülekezetünk ifis csoportjában az idei évet (szeptember-június) jó hangulatú pillecukor sütögetéssel kezdtük meg parókiánk tetőteraszán. Az alkalom minden tekintetben célhoz ért: a 2018-as év konfirmandusai közül többen is eljöttek és közöttünk maradtak, immár mint ifisek; megbeszéltük a nyár történéseit, illetve a következő év nagyobb terveit; megalkottuk az első ifis „rendelkezésünket” (ilyen ifit szeretnénk). Elképzeléseink szerint ezen az éven (talán még

az utolsó finomítások

a következők is) Márk evangéliumát tanulmányozzuk az ifik áhítatos részén, próbálkozunk az énekléssel is, ami egyre jobban megy, illetve minden alkalmat társasjátékkal zárunk. Két-havonta beiktatunk egy ifiterem takarítást, amit egy közös mekizéssel zárunk.

Ifivezető társammal, Hártó Ákossal megegyeztünk abban, hogy bizonyos időközönként külön-külön a fiúkkal és lányokkal, beülünk valahova egy forrócsokira „Csajos” és „Pasis” estét tartani, erősítve a hétköznapi találkozásokat. Jelenleg 10-15 fő találkozik péntekenként, 18 és 20 óra között a parókián, - szeretettel várunk mindenkit, aki úgy érzi, szeretne a mi kis közösségünkhöz tartozni, vagy akár csak megnézné, hogyan is zajlik mifelénk egy ilyen alkalom!

A konfirmációs felkészítésre idén 23 fiatal jelentkezett, akik szorgalmasan el is járnak a vasárnaponként tartott előkészítő alkalmakra.

Az első 7 alkalmon a „Keresztkérdések” ifjúsági változatát vesszük át, majd rátérünk gyülekezetünk konfirmációs füzetére, amely már részletesebben foglalkozik a keresztyén élet különböző

területeivel. Annak érdekében, hogy a konfisok közöttünk maradjanak, több közös programot is szervezünk az ifisekkel. Ilyen például az adventi koszorú készítés, februári csendes hétvége Mályiban, tavaszi túra, esetlegesen Refisz (Református Fiatalok Szövetsége) találkozókon való részvétel, végül a vizsgát és konfirmációt követően táborozás a gyülekezettel együtt.

Bízunk benne, hogy Isten maradandóvá teszi kezeink munkáját!

*Harangozó Dóra
beosztott lelkipásztor*

adventi koszorú készítés a gyülekezeti házban, működő konvektorok mellett :)

Legemlékezetesebb karácsonyom

A nevem Baji Lászlóné „Magdi néni”. Hosszú évek óta vagyok a gyülekezet tagja Isten kegyelméből. Fogadjatok el tőlem néhány gondolatot arról, hogy mi a legemlékezetesebb karácsonyom a gyülekezetünkben.

A Deszkateplom 1938-ban épült, amit karácsony előtt, 1997. december 4-én gyűjtött fel egy beteg ember. Ebben az évben lenne 80 éves, mint én, hisz én is 1938-ban születtem. Ezen az éjjelen néhány óra alatt leégett szeretett templomunk. Nekem ez a gyülekezethez kötődő legfájdalmasabb emlékem. Nagyon sokan sírva és imádkozva álltunk a téli hidegben a leégett templom előtt. Az a karácsony volt a legrosszabb karácsonyom, amire emlékszem hívő életem során... Kiláttunk bentről a csillagos égre. Nem gondoltam akkor, hogy Isten ennyire szereti és megsegíti ezt a gyülekezetet, hiszen másfél év alatt felépült a templom.

Az 1999. év karácsonya volt a számomra a legkedvesebb és legemlékezetesebb karácsony, hiszen a Megváltónk születésnapját a megújult templomban

ünnepelethtük. Pedig nem volt könnyű számomra ez az év: férjemet hosszú betegsége után eltemettük. Már az is Isten kegyelmét és szeretetét mutatta, hogy az új templomból kísérhettük utolsó útjára. Mégis a megújulás, újrakezdés, vigasztalás lehetőségét nyújtotta nekem ez a karácsony. A porból és hamuból felépült Isten házán keresztül. Csodálatos volt, hogy az egész tetemvári gyülekezet egy szívvel és egy lélekkel volt együtt, közösen adtunk hálát a felépült templomért. Nem lehetett beférni az új templomba olyan sokat voltunk együtt. Jézus születésnapját ünnepeltük, öröm és hála járta át a szívemet. Mint presbiter, nagyon sokat segítettem az újjáépítésben is. Jó volt átélni közösen a többi testvéremmel azt, hogy az Úr megáldotta a munkánkat és az odaszánt időnket. Azóta is minden karácsonykor ott vagyok a családommal a gyülekezet közösségében. Jó készülni a gyerekek szereplésére, együtt nézni és hallgatni őket. Sok évig részt vehettem a karácsonyi csomagok összeállításában és átadásában az istentisztelet végén. Jó együtt örülni az Isten színe előtt! A karácsonyi istentisztelet után a családdal együtt ünnepeleljük az Úr Jézus születés-

templomunk újjászületése

napját. Megvacsorázunk, azután énekelünk, imádkozunk, egymást megajándékozunk. Úgy szokott ez történni, hogy egyszerre mindig csak egy családtagot köszöntünk. Mindenki köszönti igével és felolvassuk a neki szánt üzenetet, verset, szavakat, azután átadjuk a neki szánt ajándékot.

Elsősorban az Ajándékozónak, Jézusnak, a hitünknek, az együttlétnek örülünk, és ebben az örömben ajándékozunk meg egymást is. Nagyon boldog vagyok, hogy nagy Megváltóm van, nem csak „kis Jézuskám”, „*aki halálra adatott bűneinkért, és feltámasztatott megigazulásunkért!*” (Róm 4,25)

Ezekkel a gondolatokkal és az alábbi igével kívánok mindenkinek Istentől megáldott, igazi karácsonyi ünneplést, mint Istennek (bűnös, de megigazított) gyermeke: „*Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában.*” (Lk 2,11)

*Baji Lászlóné
gyülekezeti tag*

Meghatározó karácsonyi élményem

Ha egy meghatározó karácsonyi élményemet kell felidézni a gyülekezettel kapcsolatban, akkor egy pár évvel ezelőtti karácsonyi istentisztelet jut eszembe. Az EgyIK ifi tagjaival énekkel szolgáltunk azon a szentesti alkalmon, én pedig imádságot is mondtam. Bár korábban is gyakoroltunk, szokás szerint az istentisztelet előtt összegyűltünk

a gyülekezeti teremben, hogy végleges formában összepróbáljuk a kiválasztott énekeket. A próba közben megérkeztek a gyertyák és az alufólia tekercsek, melyeket össze kellett állítani, az alkalom végi közös gyertyafényes énekléshez. Miközben a kezem az alufólia darabokat formálta, a szám énekelt, az elmém pedig az elmondandó imádság darabjait próbálta összerendezni.

A templomig vezető rövid úton, ahogy cipőim kopogtak a macskaköveken, minden lépéssel egyre nagyobb feszültség támadt bennem, hogy pontosan mikor kell kimenni imádkozni, egyáltalán mit fogok mondani, az alkalomhoz méltó lesz-e az éneklésünk, mikor kell lemenni a karzatról, hogy még a gyülekezet előtt kiérve ki tudjuk osztani a gyertyákat. Csak az járt a fejemben, hogy milyen jó lesz, ha az istentisztelet végén elmondhatjuk, minden úgy sikerült, ahogy terveztük, és milyen szép alkalmunk volt. Egészen addig volt ez így, míg ki nem mentem imádkozni. Isten azt hozta fel bennem, hogy imámban azt osszam meg, hogy valóban Jézusra figyelve éljük át az ünnepet, és pár nap után ne tegyük el Őt a karácsonyi díszekkel együtt egy dobozba valahova a padlásra. Ekkor döböntem rá, hogy miközben erről beszélek, azon estén én meg csak elő sem vettem Őt... Figyeltem a feladatokra, a többiekre, magamra, a körülményekre, csak a legfontosabbra nem. Fájó megtapasztalás volt megélni, ahogy beszél a száj, és másként cselekszik a szív. Egy újabb helyzet, mikor úgy jöhöttem Isten elé, hogy

„bocsáss meg nekem, mert nem tudom, mit cselekszem!”.

S hogy végül hogy alakult az istentisztelet? Imádkoztam a gyülekezet előtt, talán kicsit remegő hangon, néha hadarva, nem tökéletes volt, csak elég jó. Elénekeltek az énekeket, néha hamiskásan, időnként kilépeve a ritmusból, nem tökéletes volt, csak elég jó. A gyertyákat tartó alufólia darabok közül néhány leesett, elszakadt, kajla szélükön mégis ünnepien csillant meg a gyertyaláng, nem tökéletesek voltak, csak elég jók. S ahogy ott álltunk a templom előtt énekelve, és a pislákoló fény táncot járt leheletünk páráján, biztosan tudtam, hogy Isten gyönyörködik bennünk. Örvendezett azon, hogy közösen dicsérjük őt, hogy min-

denki más hangon énekel, hogy igyekszünk a folyton kialakuló kanócokat újra gyújtani, hogy lássuk az énekek szövegét, hogy eközben ügyetlenkedve magunkra folytatjuk a faggyút, hogy mind mások vagyunk, egyedi teremtmények, soha meg nem ismételtetőek.

Felszabadító volt akkor és ott megszabadulni a tökéletesség nyomásától, és örülni annak, hogy nem „csak elég jó” ami történik, hanem „éppen elég jó”. És hogy mindazt, ahogy az az este végül lezajlott elcseréltem volna-e arra, hogy inkább minden kifogástalanul történjen? Biztosan nem...

Hártó Ákos
gyülekezeti tag

KAZUÁLIS ALKALMAINK

KERESZTELESEK:

Petercsák Leó Pál, Tóth Marcell Merse, Balázs Róbert Noel, Fekete Sándor, Denis Jérémy-Péter, Denis Elisabeth Katalin, Kiss Eleonóra, Szűcs Bence, Demeter Letti, Köber Dominik, Péter Panna Zoé, Sándor Lianna Róza, Heindinger Levente, Sasvári Csaba, Almási Dóra, Bordás Bodza, Csótai Félix, Harangozó Nándor

HÁZASSÁGKÖTÉSEK:

Urhegyi Zsuzsa Mária - Péter Dávid
Sólyom-Bukóczy Ágnes - Sólyom Dávid Botond
Dorgai Kinga - Bús Márk
Kozák Bernadett - Schrettner Kornél
Kóródi Tímea - Kovács Antal

TEMETÉSEK:

Rovny Ferenc Józsefné Horváth Mária Erzsébet, Rózsa István, Némethné Kovács Anna, Rák József, Szombathelyi Sára, Balázsdi Szabó Sándor, Láng Bertalanné, Sztankóné Adorján Ágnes

összeállította:

Jobbágy Kata
gyülekezeti tag

FÉNYKÉPALBUM

családi istentisztelet és szeretetvendégség

szülinapozik az ifi

Keresztkérdések

sportnap a Jókaiiban

zöldségszobrászat és zöldségkóstolás a Jókaiiban

Kedves Testvérek!

Ammennyiben szeretnének e-mailben gyülekezeti hírlevelet kapni, az alábbi email címen kérhetik felvételüket a levelező listára:

info.reftetemvar@gmail.com.

Felelős szerkesztő: Almási Ferenc

A szerkesztőbizottság tagjai:

*Dr. Benke László, Jobbágy Péter, Jobbágy Tamás, Kovács Andrea
Megjelenik évente négy alkalommal az Egyházközség terjesztésében
Az újság ingyenes, kiadása adományokból történik*